

Snění v Ypsilonce

První novinkou sezóny 2021-2022 je ve Studiu Ypsilon komedie Williama Shakespeara uváděná pod názvem **SEN NOCI SVATOJÁNSKÉ JAK SE NÁM ZDÁ** s dodatkem *Poněkud i jako Svátek osla*. V režii hostujícího Martina Tichého se tu představuje celkem třináct protagonistů divadla, z nichž někteří se objeví ve dvou rolích.

Inscenace Ypsilonky vycházející z klasických činoherních nebo operních představení se vyznačují tím, že při zachování původní dějové linky a závěrečné pointy je výsledná podoba obohacena o humor, hravost, drobné aktualizace a různé překvapivé momenty. Tak to je i u svatojánského snu, kde se athénský vévoda Theseus chystá ke sňatku s královnou amazonek Hippolytou, zatímco jeho poddaný Egeus řeší problémy s dcerou Hermií, vzpírající se otcovu rozhodnutí stran jejího životního partnera. Místem, kde po bláznivých peripetiích dojde k naplnění touhy čtyř mladých lidí je tajuplný les, a strůjcem oné radosti je král elfů Oberon s pomocníkem Pukem. Oberon ovšem není takový dobroděj, jak by se zdálo, protože je i pomstychtivý a za Pukovy pomoci očaruje královnu víl Titanii, a ta se následkem toho zamiluje do člověka s oslí hlavou, v němž Oberon proměnil řemeslníka Miky Šroubka. Ten patří do party sympatických lidí věnujících se pod vedením Alenky Smetákové divadlu. A právě tato pětice dává největší možnost k oněm ypsilonkým hříčkám – hereckým, textovým, výtvarným i scénografickým. Zde to je například výtvarně řešené pracovní oblečení, mihnou se tu i roušky, pracuje se s moderními dílenskými i kuchyňskými nástroji, a nechybí ani připomínky absurdit současného světa. K propojení této skupiny s nejvyššími athénskými místy dojde v závěru představení, kdy na svatební oslavě Thesea a dvou mladých párů zahraje tento minisoubor řemeslnických ochotníků tragédii jako vypůjčenou z jiné hry velkého Williama.

Pokud jde o obsazení, jsem maximálně spokojen. Petr Vršek je jako vévoda Theseus patřičně energický a v roli Oberona dokonale vystihuje sebejistou bytost obdařenou pohádkovou silou. Renata Rychlá hraje Hippolitu jako velmi sebevědomou dámu, zatímco v roli Titanie se její tvrdohlavost po očarování Pukem změní v rozdychtěnost, s níž se vrhne na muže s oslí hlavou. Tohoto Oberonem na chvíli zohyzděného řemeslníka a primadony malého divadelního souboru hraje Jan Večeřa, jehož je nutno ocenit nejen za herecký výkon včetně skvělého hlasového projevu, ale i za obratnost, s níž se složil do stísněného prostoru pod malým pahorkem vytvořeným na scéně. Velký obdiv zasluhuje Jiřina Vacková za úžasný fyzický výkon v roli Puka, jehož pohyb po jevišti se odehrává ve sprintech a skocích, i za výborné vystižení jisté poťouchlosti tohoto nezbedy bavícího se zmatkem způsobeným jeho vlastní chybou. Čtveřice mladých lidí, okolo jejichž lásky či nelásky se děj vlastně točí, tedy Hermie, Helena, Lysandr a Demetrius, je Paulínou Labudovou, Barborou Skočdopolovou, Janem Bradáčem a Kryštofem Mendem představena s opravdovostí v projevech lásky i nenávisti. Miláčkem publika je Pavel Nový, objevující se nejprve jako rozhořčený otec Hermie, aby se posléze v řemeslnické partě stal Tomem Drátem, představujícím v závěrečném ochotnickém představení stěnu, jejíž výtvarné řešení patří k těm neotřelým nápadům zdobícím tvorbu Ypsilonky. V tomto představení se má objevit také lev, ale okolo něho je jak co do věrohodnosti, tak co do obsazení řada problémů. Ty ale vyřeší Alenka (Lenka Loubalová) projevující se jako dobrá režisérka a hlavně výborná producentka, která dokáže Mikyho Šroubka přesvědčit, že na roli Pyrama je on ten nejvhodnější. Ještě je třeba dodat, že Iva zahraje po velkém zdráhání řemeslník Ponk (Miroslav Novotný), jehož poznámka o v souboru chybějícím černochovi není jen fůrkem pro pobavení publika. Zapomenout nesmím

ani na Martina Bohadla, proslaveného v minulé inscenaci rolí nadhasiče, který se tentokrát po scéně pohybuje více na bicyklu než pěšky, a v závěrečné ochotnické tragédii mu připadne role ženy odcházející na onen svět nad tělem mrtvého milence Pyrama.

Výpravu Ondřeje Zichy tvoří bílé provázkové závěsy, jimiž se snadno prochází a navíc je na ně možno promítat. Jedinou dekorací na scéně je výše zmíněný nevysoký pahorek sloužící občas jako místo k odpočinku nebo pronášení monologů, ale také jako koupelna královny Titanie, v níž svému oslíkovi myje velké uši. O hudbu k představení se postaral Dominik Renč, který použil velké orchestrální vstupy, ale také ukázkou tvrdého rocku, zatímco živá hudba se na pódiu objevuje především jako fragment svatebního pochodu a milé zanotování zamilovaného Lysandra „Hermie, jedině Hermie ...“ jako připomínka slavného hitu spřízněného Semaforu.

Režisér představení Martin Tichý ve svém vyjádření k inscenaci říká: „Je tu hlavní téma *Snu* – láska v různých proměnách, na níž se ani za staletí zřejmě nic nezměnilo. Pro nás to je ale výzva, aby se dotkla diváků i herců na jevišti a propojila je.“ To se určitě podařilo, stejně jako snaha poukázat na to, co lásce a dobru stojí v cestě – zloba, faleš, závist, pomstychtivost, intriky a další podobné nešvary. Není to však prezentováno nějakým mentorským způsobem, ale nenásilně, prostřednictvím humoru a hravosti, což naplňuje a vystihuje ypsilonový přídavek k původnímu názvu – **Jak se nám zdá**.

Ivan Kott